

יִצְחָק בְּפִתּוּרָא שְׁמִיה. מָאי מְבוּרָךְ. שִׁירוּתָא קָשָׁה, וְסוּפִיה רַךְ. מ"ב קָשָׁה, וְדִינָא אִיהוּ וְדָאי. (ולבתיך בך) פְּגוּוֹנָא דָא, יוֹמָא דְרֵאשׁ הַשָּׁנָה מ"ב, דְּהָא בְּאַרְבַּעִין וּתְרִין (ובכרא דמ"ב) אֲתוּוֹן אֲתַבְרִי עַלְמָא, וְעַל דָּא אֲתַבְרִי בְּדִינָא. לְבַתָּר רַךְ, וְעַל דָּא תְּנִינֵן, כָּל שִׁירוּתִין קָשִׁין, וְסוּפָא דְלֵהוֹן רְכִין. (ס"א דא כמ"ב ובכרא דארבעין ותריין אתוון אתברי עלמא ועל דא אתברי בדינא לבתיך בך פגוונא דא) בְּיוֹמָא דְרֵאשׁ הַשָּׁנָה מ"ב קָשָׁה בְּדִינָא. בְּיוֹמָא דְעֲצֵרַת רַךְ בְּחֻדָּה.

מפפתור. מהו מבורך? ראשיתו קשה וסופו רך. מ"ב קשה, ודין הוא ודאי. (ואחר כך) פעין זה יום של ראש השנה מ"ב, שהרי בארבעים ושנים (ובסוד מ"ב) אותיות נברא העולם, ועל זה נברא בדין. לבסוף רך. ועל זה למדנו, כל ההתחלות קשות, וסוף הכל רך. (זה מ"ב ובסוד של ארבעים ושנים אותיות נברא העולם, ועל זה נברא בדין לבסוף פדגמת זה) ביום של ראש השנה מ"ב קשה, בדין. ביום של עצרת רך, בשמחה.

תָּא חֲזִי, מָה בֵּין דִּינָא עֲלָאָה, לְהָאי דִּינָא. דִּינָא עֲלָאָה שִׁירוּתָא וְסוּפָא קָשָׁה, וְלִית מָאן דִּיקוּם בֵּיה, וְכָל מָה דְאֵזִיל אֲתַתְקַף, וּבַתָּר דְשִׁאֲרִי, לָא סְלִיק מִנִּיה, עַד דְאָכִיל וְשַׁעֲי כְלָא, דְלָא אֲשַׁתָּאר כְּלוּם. אֲבָל דִּינָא אֲחֵרָא דְתַתָּא, שִׁירוּתָא קָשָׁה, וְכָל מָה דְאֵזִיל אֲתַחְלֵשׁ, עַד דְנִהִיר אֲנָפִין, פְּגוּוֹנָא (ס"א דא דינא דנוקבא) דְנוּקְבָא דְחֵלְשׁ חִילָהָא.

בא וראה מה בין דין עליון לדין זה. דין עליון תחלתו וסופו קשה, ואין מי שיעמד בו, וכל מה שהולך מתחזק, ולבסוף ששורה, לא זו משם עד שמכלה ומכרית הכל שלא נשאר כלום. אבל דין אחר שלמטה, ראשית קשה, וכל מה שהולך - נחלש, עד שמאיר פנים, פדגמת (זה דין של הנקבה) הנקבה שנחלש פניה.

אִימְרִי אֲתַעֵר דִּינָא דְלַעִילָא לְמִשְׁרֵי עַל עַלְמָא. בְּיוֹמָא דְטוּפְנָא. וְעַל דָּא לָא אֲשַׁתָּאר כְּלוּם בְּעַלְמָא, בַּר הַהוּא תְּבוּתָא דְנַח, דְאִיהִי כְּגוּוֹנָא עֲלָאָה, דְסָבִיל לְהַהוּא תּוּקְפָא. וְאִי לָאו דְזַמִּין קַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, וְאֲשַׁתְּכַח בְּרַחֲמֵי עַל עַלְמָא, כָּל עַלְמָא אֲתַאֲבִיד, דְכַתִּיב, (תהלים כט) יְיָ לְמַבּוּל יָשָׁב, וְעַל דָּא לָא שְׂרִיא דִינָא דְלַעִילָא עַל עַלְמָא, דְלָא יְכִיל עַלְמָא לְמַסְבַּל לֵיה, אֲפִילוּ רְגַעָא חָדָא.

ממתי התעורר דין שלמעלה לשרות על העולם? ביום המבול. ועל זה לא נשאר כלום בעולם חוץ מהתבה ההיא של נח, שהיא פדגמא העליון שסבלה לכח הדין ההוא. ואלולי שהזמין הקדוש ברוך הוא ונמצא ברחמים על העולם, כל העולם היה נאבד, שפתוב (תהלים כט) ה' למבול ישב. ועל זה לא שורה דין שלמעלה על העולם, שלא יכול העולם לסבל אותו אפילו רגע אחד.

אֲדַהְבִי הוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּכִי וְחַדִּי. זְקַפּוּ עֵינַיִן, וְחַמוּ חֲמִשָּׁה מְאִינוֹן פְּרוּשִׁים, דְהוּוּ אֲזִילִי אֲבַתְרִיה, לְמַתְבַּע לֵיה. קָמוּ. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מִפְּאֵן וּלְהֵלָאָה מָה שְׁמַךְ. אָמַר, נְהוּרָאי סְבָא, בְּגִין דְנְהוּרָאי אֲחֵרָא אִית גַּבְּן. אֲזִלוּ רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאִינוֹן חֲבַרְיָא עֲמִיה תֵּלַת

בתוך כך היה רבי שמעון בוכה ושמת. נשאו עינים וראו חמשה מאלה האנשים הפרושים שהיו הולכים אחריו לבקש אותו. עמדו. אמר רבי שמעון, מפאן והלאה מה שמך? אמר, נהוראי סבא, משום שיש נהוראי אחר מילין, אמר רבי שמעון,

לְאִינּוֹן אַחֲרָנִין, מֵה אַרְחָא דָא גַבְיִיכוּ. אָמְרוּ, לְמִתְבַּע לִיה לְהֵאֵי סָבָא, דְּמִימּוּי אַנְן שְׁתָּאן בְּמִדְבְּרָא. אָתָּא רַבִּי שְׁמַעוֹן וּנְשָׁקִיָּה, אָמַר לִיה, נְהוּרָאֵי שְׁמַךְ, וְנְהוּרָא אַנְתָּ, וְנְהוּרָא עַמְךָ שְׂרִי.

פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (דניאל ב) הוּא גְּלָא עֲמִיקְתָּא וּמְסִתְרָתָא יָדַע מַה בְּחֻשׁוֹכָא וְנְהוּרָא עֲמָה שְׂרָא. הוּא גְּלָה עֲמִיקְתָּא וּמְסִתְרָתָא, קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא גְּלִי עֲמִיקְתָּא וּמְסִתְרָתָא, דְּכָל עֲמִיקִין סְתִימִין עֲלָאִין אִיהוּ גְּלִי לֹון. וּמֵאֵי טַעְמָא גְּלִי לֹון. בְּגִין דִּידַע מַה בְּחֻשׁוֹכָא. דְּאֶלְמָלָא חֻשׁוֹכָא לָא אֲתִידַע נְהוּרָא. וְאִיהוּ יָדַע מַה בְּחֻשׁוֹכָא. וּבְגִין כִּף גְּלִי עֲמִיקְתָּא וּמְסִתְרָתָא, דְּאֵי לָאו חֻשׁוֹכָא לָא יִתְגַּלְיִין עֲמִיקִין וּמְסִתְרָאֵן. וְנְהוּרָא עֲמָה שְׂרָא. מֵאֵן נְהוּרָא דָא. נְהוּרָא (דף קפ"ז ע"ב) דְּאֲתַגְּלִיָּא מַגּוֹ חֻשׁוֹכָא.

וְאַנְן מַגּוֹ חֻשׁוֹכָא דְהוּה בְּמִדְבְּרָא, אֲתַגְּלִי לָן נְהוּרָא דָא. רַחֲמֵנָא יִשְׂרִי עַמְךָ נְהוּרָא, בְּעֻלְמָא דִין, וּבְעֻלְמָא דְאֲתִי. אֲזֵלִי רַבִּי שְׁמַעוֹן וְחִבְרֵיָּיא, אֵלִין תְּלַת מִילִין אַבְתְּרִיָּה, אָמַר לִיה, אָמֵאֵי לָא אֲזֵלִי אֵלִין עַמְךָ כְּקַדְמִיתָא. אָמַר לִיה, לָא כְּעִינָא לְאַטְרַחָא לְבַר נָשׁ עַמִּי, הִשְׁתָּא דְאֲתוּ גְזִיל כְּחָדָא. אֲזֵלוּ, וְרַבִּי שְׁמַעוֹן אֲזַל לְאַרְחִיָּה. אָמַר רַבִּי אַבָּא, הָא אַנְן יָדַעְנָא שְׁמִיָּה, וְאִיהוּ לָא יָדַע שְׁמִיָּה דְמַר, אָמַר לִיה, מַנִּיָּה יָדַעְנָא דְלָא לְאֲתַחְזָאָה. בְּרוּךְ יְיָ לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

פְּרִשְׁתָּ כִי תִשָּׂא

וְיַדְבֵּר יְיָ אֵל מֹשֶׁה לֵאמֹר. (שמות ל) כִּי תִשָּׂא אֶת רֹאשׁ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְפָקֻדֵיהֶם וְגו', רַבִּי אַבָּא וְרַבִּי אַחָא וְרַבִּי יוֹסִי הוּוּ אֲזֵלִי מִטְּבַרְיָה לְפָקֻדֵיהֶם וְגו'. רַבִּי אַבָּא וְרַבִּי אַחָא וְרַבִּי יוֹסִי הָיוּ הוֹלְכִים מִטְּבַרְיָה לְצַפּוּרִי. עַד שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים,

אֲצִלְנוּ. הֲלָכוּ רַבִּי שְׁמַעוֹן וְהַחֲבָרִים הָאֵלֶּה עִמּוֹ שְׁלֹשָׁה מִילִין. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְאֵלוּ הָאֲחֵרִים, מַה דְּרַף זֵו אֲצִלְכֶם? אָמְרוּ, לְבַקֵּשׁ אֶת הַזֶּקֶן הַזֶּה, שְׁמַמִּימּוּ אֲנּוּ שׁוֹתִים בְּמִדְבְּרָא. כָּא רַבִּי שְׁמַעוֹן וּנְשָׁקוּ. אָמַר לוֹ, שְׁמַךְ נְהוּרָאֵי, וְאִוּר אַתָּה, וְאִוּר עַמְךָ נִמְצָא.

פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (דניאל ב) הוּא מְגַלָּה עֲמֻקּוֹת וְנִסְתָּרוֹת, יוֹדַע מַה בְּחֻשְׁךָ, וְהָאִוּר שׁוֹרָה עִמּוֹ. הוּא גְּלָא עֲמִיקְתָּא וּמְסִתְרָתָא - הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְגַלָּה עֲמֻקּוֹת וְנִסְתָּרוֹת, שְׁכַל הַדְּבָרִים הַעֲמֻקִּים וְהַסְתּוּמִים הַעֲלִיּוֹנִים הוּא מְגַלָּה לְהֶם. וְמַה הַטַּעַם מְגַלָּה לְהֶם? מִשּׁוּם שְׂיָדַע מַה בְּחֻשׁוֹכָא. שְׂאֵם לָא הִנֵּה הַחֻשְׁךָ, לָא נוֹדַע הָאִוּר. וְהוּא יָדַע מַה בְּחֻשְׁךָ, וּמִפְּנֵי כִף מְגַלָּה עֲמֻקּוֹת וְנִסְתָּרוֹת. שְׂאֵם לָא הַחֻשְׁךָ, לָא יִתְגַּלוּ הַדְּבָרִים הַעֲמֻקִּים וְהַסְתּוּרִים. וְנְהוּרָא עֲמָה שְׂרָא - מַהוּ אִוּר זֵה? אִוּר שְׁמִתְגַּלָּה מִתּוֹךְ הַחֻשְׁךָ.

וְאַנְנוּ, מִתּוֹךְ הַחֻשְׁךָ שְׁהִיָּה בְּמִדְבְּרָא, מִתְגַּלָּה לָנוּ אִוּר זֵה. הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִשְׂרָה עַמְךָ אִוּר בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא. הֲלָכוּ רַבִּי שְׁמַעוֹן וְהַחֲבָרִים שְׁלֹשָׁה מִילִין אֵלוּ אַחֲרָיו. אָמַר לוֹ, מַדּוּעַ לָא הוֹלְכִים אֵלוּ עַמְךָ כְּבִרְאשׁוֹנָה? אָמַר לוֹ, לָא רְצִיתִי לְהִטְרִיחַ לְבָן אָדָם עִמִּי. עֲכָשׁוּ שְׂבָאוּ, גִּלְף כְּאֶחָד. הֲלָכוּ, וְרַבִּי שְׁמַעוֹן הֲלִף לְדַרְכוֹ. אָמַר רַבִּי אַבָּא, הָרִי אֲנּוּ יוֹדְעִים אֶת שְׁמוֹ, וְהוּא לָא יוֹדַע אֶת שְׁמוֹ שֶׁל מַר? אָמַר לוֹ, מִמְּנוּ יָדַעְתִּי שְׁלֹא לְהִתְרַאוֹת. בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

פְּרִשְׁתָּ כִי תִשָּׂא

וְיַדְבֵּר ה' אֵל מֹשֶׁה לֵאמֹר. כִּי תִשָּׂא אֶת רֹאשׁ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְפָקֻדֵיהֶם וְגו', רַבִּי אַבָּא וְרַבִּי אַחָא וְרַבִּי יוֹסִי הוּוּ אֲזֵלִי מִטְּבַרְיָה לְפָקֻדֵיהֶם וְגו'. רַבִּי אַבָּא וְרַבִּי אַחָא וְרַבִּי יוֹסִי הָיוּ הוֹלְכִים מִטְּבַרְיָה לְצַפּוּרִי. עַד שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים,

לְצַפְרִי. עַד דְּהוּוּ אֲזָלִי, חָמוּ לִיָּה לְר' אֶלְעָזָר דְּהוּוּ אֲתִי, וְרַבִּי חֵיָא עֲמִיָּה. אָמַר רַבִּי אַבָּא, וְדָאִי נִשְׁתַּתַּף בְּהַדִּי שְׂכִינְתָּא. אוּרִיכוּ לְהוּ, עַד דְּמָטוּ לְגַבְיֵיהוּ. פִּינּוֹן דְּמָטוּ גַבְיֵיהוּ, אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, וְדָאִי פְתִיב, (תהלים לד) עֵינֵי יְיָ אֶל צַדִּיקִים וְאֲזַנּוֹ אֶל שׁוֹעֲתִים. הָאִי קָרָא קִשְׂיָא וְכוּ'.

ראו את רבי אלעזר שהיה בא, ורבי חייא עמו. אמר רבי אבא, ודאי שנשתתף עם השכינה. חפיו להם עד שהגיעו אליהם. פינן שהגיעו אליהם, אמר רבי אלעזר, ודאי כתוב עיני ה' אל צדיקים ואזניו אל שועתם. פסוק זה הנו קשה וכו'.

בא וראה, הרי פרשוה, אין הברכה שלמעלה שורה על דבר שנמנה. ואם תאמר, איך ישראל נמנו? אלא כפר נטל מהם, והרי פרשוה, והחשבון לא היה עד שפנסו את כל אותו הכפר ועלה לחשבון. ובראשונה היו מברכים את ישראל, ואחר כך את המנין של אותו הכפר, ואחר כך חוזרים ומברכים את ישראל. נמצאו ישראל מברכים בראשונה ובסוף, ולא עולה בהם המות. למה המות עולה במנין? אלא בשביל שהברכה לא שורה במנין. פינן שהסתלקה ברכה, הצד האחר שורה עליו ויכול להניק. משום כך נוטלים כפר ופדיון לעלות (מעליהם) עליו מנין, והרי פרשוה ונתבאר.

רעיא מהימנא

מצודה לתת מחצית השקל בשקל הקדש. רועה הנאמן מה זה מחצית השקל? זהו כמו חצי ההין, וזו ו', ממצע בין שתי ההי"ן. אבן לשקל בה, זו י'. עשרים גרה השקל - זו יו"ד. העשיר לא ירבה - זה העמוד האמצעי, לא ירבה על י'. וכך נאמר בספר יצירה, עשר ספירות בלימה, עשר ולא אחד עשר. והדל לא ימעט - זה צדיק, לא ימעט מעשר, כמו שנאמר עשר ולא תשע. ממחצית השקל - שהיא י'.

י' (נ"א מחצית השקל עשר הוא).

תא חזי, הא אוקמוה, לית ברכתא דלעילא שרייא על מלה דאתמני. ואי תימא, ישראל היך אתמנון. אלא כופרא נטיל מנייהו, והא אוקמוה, והושפנא לא הוי עד דאתפניש כל ההוא כופרא, וסליק לחושפנא. ובקדמיתא מברכין להו לישראל, ולבתר מנין ההוא כופרא, ולבתר אהדרן ומברכין לון לישראל. אשתכחו ישראל מתברכאן בקדמיתא ובסופא, ולא סליק בהון מותנא. מותנא אמאי סליק במנינא. אלא בגין דברכתא לא שריא במנינא, פינן דאסתלק ברכתא, סטרא אחרא שריא עליה, ויכיל לאנזקא, בגין כך נטלין כופרא ופדיונא לסלקא (ס"א מעליהו) עליה מנינא, והא אוקמוה, ואתמר.

רעיא מהימנא

פקודא ליתן מחצית השקל בשקל הקדש. רעיא מהימנא מאן מחצית השקל איהו כגון חצי ההין, ודא ו', ממוצע בין שני ההי"ן. אבנא למשקל בה, דא י', עשרים גרה השקל: דא יו"ד. העשיר לא ירבה, דא עמודא דאמצעיתא, לא ירבה על י'. והכי אתמר בספר יצירה, עשר ספירות בלימה, עשר ולא אחד עשר. והדל לא ימעט, דא צדיק, לא ימעט מעשר, כמה דאת אמר עשר ולא תשע. ממחצית השקל, דאיהו

אָמַר לִיה רַעֲיָא מְהִימְנָא, (פלאך) אַנְתָּ בְּשָׁמַיִם, רְחִימֵי אַנְתָּ מְמַאֲרִיךְ, לִית תְּוֹהָא בְּכָל אֵינֹון מְלִין יַקִּירִין דִּיפְקֹון מְפוּמָּךְ, דִּהָא מָאן דִּאִיהוּ מְלָפָא, אוּ בְרָא דְמְלָפָא, לִית תְּוֹהָא, דִּיפְקֹון מְרַגְלֵאִין בְּפַתְרִיָּה, מְלִיִין סְגוּלוֹת, מְלִיִין נְהוּרִין. לְבַר נֶשׁ אַחְרָא, אִיהוּ תְּוֹהָא. אָמַר לִיה בְּרִיךְ אַנְתָּ רַעֲיָא מְהִימְנָא. מִתְמַן וְאֵילָךְ אֵימָא אַנְתָּ, דְּעֵלְאִין וְתַתְּאִין נַחְתּוּ לְמִשְׁמַע מִינָךְ. אָמַר לִיה, אֲשֵׁלִים מְלוּלָךְ, אָמַר לִיה, לָא אִית פְּעֵן לְמִימַר יְתִיר, אֵימָא אַנְתָּ עַד זְמַנָּא אַחְרָא.

פְּתַח רַעֲיָא מְהִימְנָא, פְּקוּדָא בְּתַר דָּא, לְקַדְשׁ אַתְּ הַחֲדָשׁ. בְּגִין דְּסִיְהֵרָא קַדִּישָׁא אִיהִי כְּלָה, דְּמִתְקַדְּשַׁת (דף קפ"ח ע"א) עַל פִּי בֵּית דִּין, דִּאִיהוּ גְבוּרָה, בְּגִין דְּתַמָּן לִיּוֹאֵי, דִּאֲתַמַּר בְּהוּ וְקַדְשָׁתָּ אַתְּ הַלּוּיִם. וְלְבַתַּר דִּאֲתַחְזִי סִיְהֵרָא דִּיאֲוֹתוּ לְאוּרָה, מְבַרְךְ עֲלֵיהָ בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מְלִךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר בְּמַאֲמָרוֹ בְּרָא שְׁחָקִים, וְבְרוּחַ פִּיו כָּל צְבָאָם. וּבְמִי מִתְקַדְּשַׁת וּמִתְבָּרַכַת, בְּתַפְאֲרַת בְּגִין דִּאִיהוּ עֲטַרְתַּת תַּפְאֲרַת לְעַמּוּסֵי בְּטָן. (ע"כ רעיא מוהימנא)

רַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי חֲזִיא הוּוּ אֲזֵלִי בְּאַרְחָא, עַד דִּהוּוּ אֲזֵלִין רַמְשׁ לִילֵיא, יְתַבּוּ. אַדְהוּוּ יְתַבִּין, שְׂרִיאַת צַפְרָא לְאַנְהֵרָא, (כ"א אָמְרוּ קוּם וְנִיחָךְ) קָמוּ וְאֲזֵלוּ. אָמַר רַבִּי חֲזִיא, חָמִי אֲנַפּוּי דְּמִזְרַח דְּקָא מְנַהֲרִין, הַשְׁתָּא כָּל אֵינֹון בְּנֵי מְדִינְחָא דְּטוּרֵי נְהוּרָא, סְגִדִין לְגַבֵּי הַאי נְהוּרָא, דְּנַהֲרִי בְּאַתַּר דְּשַׁמְשָׁא, עַד לָא יַפּוּק, וּפְלַחִין לִיה, דִּהָא כִּיּוֹן דְּנַפִּיק שַׁמְשָׁא, פְּמָה אֵינֹון דְּפְלַחִין לְשַׁמְשָׁא. וְאֵלִין אֵינֹון דְּקָא פְּלַחִין לְנְהוּרָא דָּא, וְקָרָאן לְהַאי נְהוּרָא, אֱלֵהָא דְּמְרַגְלָא דְּנַהֲרִי. וְאוּמָאָה דְּלַהוֹן בְּאֵלֵיהָ דְּמְרַגְלָא דְּנַהֲרִי.

אָמַר לוּ רוּעָה הַנְּאָמָן, (מלאך) אַתָּה בְּשָׁמַיִם, אֶהוּב אַתָּה מְרַבּוֹנָךְ, אֵין תְּמִיָּהָה בְּכָל אוֹתָם דְּבָרִים נְכַבְּדִים שְׂיִצְאוּ מִפִּיךָ, שְׁהָרִי מִי שְׁהוּא מְלָךְ אוּ בֶן הַמְּלָךְ, אֵין תְּמִיָּהָה שְׂיַעֲלוּ מְרַגְלִיּוֹת בְּשַׁלְחָנוּ, מְלֵאוֹת סְגוּלוֹת, מְלֵאוֹת אוֹרוֹת. לְאָדָם אַחַר זוּהִי תְּמִיָּהָה. אָמַר לוּ, בְּרוּךְ אַתָּה הַרוּעָה הַנְּאָמָן, מִשֶּׁם וְאֵילָךְ אָמַר אַתָּה, שְׁהָרִי עֲלִיּוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים יָרְדוּ לְשִׁמְעַע מִפִּיךָ. אָמַר לוּ, הַשְּׁלֵם דְּבִרְךָ. אָמַר לוּ, אֵין פְּעַת לּוֹמַר יוֹתֵר, אָמַר אַתָּה עַד פְּעַם אַחְרַת.

פְּתַח הַרוּעָה הַנְּאָמָן, מְצוּהָ אַחַר זוּ לְקַדְשׁ אַתְּ הַחֲדָשׁ, מִשׁוּם שְׁהַפְּלָה הַקְּדוּשָׁה הִיא כְּלָה שְׁמִתְקַדְּשַׁת עַל פִּי בֵּית דִּין, שְׁהוּא גְבוּרָה, מִשׁוּם שְׁשֵׁם לּוּיִם, שְׁנֵאמַר בְּהֵם וְקַדְשָׁתָּ אַתְּ הַלּוּיִם. וְאַחַר שְׁנִרְאִית הַלְּבָנָה שְׂיֵאוֹתוּ לְאוּרָה, מְבַרְךְ עֲלֵיהָ: בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מְלִךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר בְּמַאֲמָרוֹ בְּרָא שְׁחָקִים, וְבְרוּחַ פִּיו כָּל צְבָאָם. וּבְמִי מִתְקַדְּשַׁת וּמִתְבָּרַכַת? בְּתַפְאֲרַת, מִשׁוּם שְׁהִיא עֲטַרְתַּת תַּפְאֲרַת לְעַמּוּסֵי

בְּטָן. (עַד כַּאן רַעֲיָא מוהימנא)
רַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי חֲזִיא הִיוּ הוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ. עַד שְׁהִיוּ הוֹלְכִים יָרֵד הַלֵּילָה. יָשְׁבוּ. עַד שְׁהִיוּ יוֹשְׁבִים הַתַּחֲלִיל הַבְּקָר לְהֵאִיר. (אָמְרוּ: נְקוּם וְנִלְךוּ) קָמוּ וְהִלְכוּ. אָמַר רַבִּי חֲזִיא, רָאָה אַתְּ פְּנֵי הַמְּזוּרַח שְׁמַאֲרִים. עַכְשָׁו כָּל אוֹתָם בְּנֵי הַמְּזוּרַח שֶׁל הָרִי הָאוּר מְשַׁתְּחוּיִם לְאוּר הַזֶּה שְׁמַאֲרִי בְּמִקּוּם הַשְּׁמֶשׁ טָרַם שְׂיִצְא וְעוֹבְדִים אוֹתוֹ, שְׁהָרִי כִּיּוֹן שְׂיִצְא הַשְּׁמֶשׁ, פְּמָה הֵם שְׁעוֹבְדִים לְשַׁמְשׁ. וְאֵלָה הֵם שְׁעוֹבְדִים לְאוּר הַזֶּה, וְקוֹרְאִים לְאוּר הַזֶּה: אֱלֵהִי הַמְּרַגְלִית הַמְּאִירָה. וְשְׁכוּעַתָּם הִיא בְּאֵלֵיהָ הַמְּרַגְלִית הַמְּאִירָה.